

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט יאיר חסדיאל

התובע

גיא פלג

ע"י ב"כ עוה"ד אסף שרעף ועוה"ד טליה שחר

נגד

הנתבע

אלירן אברהם דהן

ע"י ב"כ עוה"ד מרי אביב

פסק דין

סוג התביעה, הסעד המבוקש בה ועילתה:

1. תביעה כספית-נזיקית בסך של 500,000 ₪ הנסמכת על הוראות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 [להלן: "החוק"].

תיאור הצדדים המעורבים ולוח טענותיהם:

2. התובע, על פי מוצא שפתיו בכתב התביעה, הוא – "עיתונאי ותיק ובכיר". הנתבע, על פי מוצא שפתיו בכתב ההגנה, הוא "פילנטרופ, עיתונאי, בלוגר ואושיית רשת בפלטפורמות של רשתות חברתיות שונות" ש"עושה שימוש בפלטפורמות אלו ככל עיתונאי, פרילנסר ובלוגר שמקבל מידע ומעלה אותו לשיח חברתי ולתודעה ציבורית", ו"זאת לשם קידום ערכים של שוויון, צדק, חופש מידע, חשיפת האמת וקידום מטרות לטובת הציבור", ו"תוך יישום הכלל של חופש העיתונות וחכות הציבור לדעת".

3. על פי כתב התביעה העלה הנתבע לרשתות החברתיות בהזדמנויות שונות סרטונים המהווים כל אחד בפני עצמו פרסום לשון הרע על התובע מתוך כוונה לפגוע בו, כפשר הדברים בחוק [להלן: "הפרסומים"]. הסעד הכספי בהתאם לסעיף 7א. (ב) לחוק התבקש בגין שלושה פרסומים בלבד ובסך של 143,980 ₪ לכל אחד מהם, כאשר בתוספת "עוגמת נפש" בסך של 68,060 ₪ האמיר הפיצוי לסך הכללי הנתבע. בנוסף, וביחס לכלל הפרסומים שצורפו לכתב התביעה עתר התובע גם להסרתם ולפרסום התנצלות מטעם הנתבע. מנגד טען הנתבע כי המדובר בתביעת השתקה בררנית, כי פרסם טענות שהביא אחר ביחס לתובע אך לא טען כי הן אמת, וכי כל שעשה הוא להביע את דעתו במסגרת אותם פרסומים על התנהלות התובע כדמות ציבורית ובקשר ל"נושא בעל עניין וחשיבות ציבורית המצוי בכותרות מזה מספר שנים", ומשכך אין בדברים שפרסם משום לשון הרע כהגדרתה בחוק ולמצער עומדות לנתבע הגנות תום הלב ואמת הפרסום על פי החוק.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

ההכרעה:

4. דין התביעה להתקבל בחלקה ודין הנימוקים לכך להתמצות, כמצוות סעיף 129 (ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 [להלן: "התקנות"] ומשלא מצאתי בפתרון הסכסוך חידוש משמעותי או חשיבות מיוחדת המתירים מתן הנמקה מפורטת יתר על המידה הרגילה.

תמצית הנימוקים:

5. משעל פי הדין "התובע על פי החוק אינו יכול להסתפק בטענה שהנתבע הוציא דיבתו, ועליו לציין בכתב תביעתו את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש התובע" ואשר מולידות לטענתו את עילת התביעה" [ראו רע"א 2291-12 הלפרין נ' איצקוביץ (2012) על יסוד אשר נקבע כבר בע"א 594-66 אהרוני נ' בנק י. ל. פויכטונגר בע"מ, פ"ד כא(1), 160, 163 (1967)], ניתן לפסוק סעדים לתובע רק בגין אותן מילים שהובאו במפורש בכתב התביעה מתוך הפרסומים המיוחסים לנתבע שבגינם נתבע, וזאת כמפורט להלן:

א. "גיא פלג פדופיל".
[מתוך פרסום מס' 1 בכתב התביעה שעלה לרשת ה-TIKTOK ביום 12.12.23 – להלן – "הפרסום הראשון"].
ב. "פדופיל", ו"למה לא תבעת גם אותי? כל העמוד שלי פרסומים כאלה...אני אעלה כל יום פרסום".

[מתוך פרסום מס' 2 בכתב התביעה שעלה לרשת ה-INSTAGRAM בימים 20.12.23, 21.12.23, ו-22.12.23 – להלן – "הפרסום השני"].
ג. "תשיגו לי את הבחור שגיא פלג תבע על זה שהוא קרא לו פדופיל" ו"פדופיל".
[מתוך פרסום מס' 3 בכתב התביעה שעלה לרשת ה-TIKTOK ביום 14.12.23 – להלן – "הפרסום השלישי"].

ד. "פחדן".
[מתוך פרסום מס' 4 בכתב התביעה שעלה לרשת ה-TIKTOK ולרשת ה-INSTAGRAM במועדים שלא צוינו בכתב התביעה – להלן – "הפרסום הרביעי", לא מצאתי בפרסום זה גם את המילה "שקרן" שצוטטה בכתב התביעה].
עם זאת, נהיר כי יש לבחון גם חלקים אחרים של הפרסומים שלא צוטטו בכתב התביעה על מנת לעמוד על הקשר המילים האמורות ומשמעותן.

6. במבחן תפיסתה אצל האדם הסביר נמנית האשמה בפדופיליה בדברי הקטגוריה הפוגעניים ביותר שניתן לטפול על אדם, ומן הבחינה החברתית היא משפילה כבודו לדיוטא תחתונה.

7. אף הקשרם של הפרסומים ומגמתם צלולים לעיני האדם הסביר ולאוזניו. הנתבע דאג לחמש את הפרסומים כנגד התובע כאשר בחר לחזור על לשון הרע שפרסם כנגד התובע

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

- 1 אדם בשם אבירהם טל מיס [להלן: "אבירהם"] באופנים הערומים, תרתי משמע,
2 המתוארים להלן:
- 3 א. במסגרת הפרסום הראשון – כאשר בחר לפתוח את הסרטון על רקע הכותרת "פצצת
4 אטום" בהכרזה "גיא פלג פדופיל", ורק אז הוסיף "כך טוען אדם בפנים גלויים בשם
5 אבירהם מארגון שנקרא בתשובה צדק חברתי", כאשר הטיח בתובע "גיא אמנם היית
6 מספיק ערמומי לצאת בהכחשה ציבורית, אבל לא היית מספיק גבר כדי לתבוע ולהוכיח
7 את חפותך", וכאשר העלה שאלות "תם" באופן הבא – "ואם אין דברים ואין בחזקתו
8 טענת אמת דיברתי, מדוע אתה לא תובע?", "אז מי ינקה את השם? האם אבירהם ינקה
9 את השם שלו ויוכיח שהוא לא שקרן, או גיא פלג ינקה את השם שלו ויוכיח שהוא לא
10 פדופיל?".
- 11 ב. במסגרת הפרסום השני – כאשר טען כך ביחס לאבירהם – "אתם כבר נהייתם בית
12 משפט. החלטתם שהבחור הזה שאמר על גיא פלג שהוא פדופיל הוא כבר הולך להפסיד
13 במשפט", וקינח שוב בשאלת "תם" – "גיא פלג, למה לא תבעת גם אותי? כל העמוד שלי
14 מלא בפרסומים כאלה. למה לא תבעת את אבירהם והחלטת לוותר לו על התביעה?".
- 15 ג. במסגרת הפרסום השלישי – כאשר בחר שוב לפתוח את הסרטון בהכרזה "גיא פלג
16 פדופיל" ואזי הוסיף "זה לא שווה תביעה. גיא פלג אזני דמבו – זה כן שווה תביעה",
17 כאשר תמך כך – "זה קצת נראה מוזר ונראה בעיני הציבור קצת מסריח שאתה מישהי
18 שקראה לך אזני דמבו, תבעת אותה וגררת אותה לבתי משפט ועשית כל מה שצריך
19 לעשות על פי הצינוורות המקובלים של החוק, כאדם שנפגע שמו הטוב, כפי שכתבת
20 בכתב התביעה, ואדון אבירהם שקורא לך פדופיל, הוא אומר שאתה פדופיל, הוא גם
21 נותן פרטים ספציפיים לגבי סיטואציות ספציפיות לכאורה, ואתה מתעלם ממנו
22 לחלוטין", וכאשר קינח כהרגלו בשאלות "תם" כגון "אז האם אבירהם שקרן, או האם גיא
23 פלג פדופיל? זה מה שהציבור רוצה לדעת", וכגון, והפעם משדה האקולוגיה הציבורית
24 – "אתה מבין שזה נראה מסריח בעיני בציבור?".
- 25 ד. במסגרת הפרסום הרביעי – כאשר הקשה – "גיא פלג יא פחדן הלכת לתבוע מישהו
26 מסכן כדי להפחיד אותו?", הציע לתובע "תתבע את אבירהם טל הוא טוען שאתה
27 פדופיל", הכריז – "אנחנו כבר נדאג לפגוש אותך ביחד איתו בבית משפט. אם תבוא
28 בכלל יא פחדן", ושב ואבחן – "ריח לא טוב עולה מההתנהלות שלך".
- 29
- 30 8. תעלולים רטוריים אלה שימשו את הנתבע על מנת לתבל את האשמותיו של אבירהם,
31 להפרות באזני השומע הסביר ובעיני הקורא הסביר את המילים המצוטטות בסעיף 5 לעיל
32 ולהוליד בתודעתם את הרושם כי יש ממש בקטרוגיו של הלה על התובע, וזאת כמתחווור גם
33 מהשיתופים התגובתיים אליהם שצורפו כנספח 4 לתיק המוצגים מטעם התובע.

בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

- 1 פעולות אלה מוכרות בשדה הפילוסופיה של השפה ובתורתו המאוחרת של ויטגנשטיין
- 2 כ"משחקי לשון", באשר על פי ויטגנשטיין השפה אינה מערכת תיאורית בלבד של המציאות
- 3 אלא פעילות חברתית דינמית המובנית על ידי כללים שמשתנים בהתאם למשחק, ועל כן
- 4 משמעותן של מילים נקבעת בפועל בסיטואציות שונות על פי מיקומן הפרקטי והחברתי
- 5 [ראו "חקירות פילוסופיות", ל' ויטגנשטיין, הוצאת מגנס, 1995].
- 6
- 7 9. בפסק דינו ברע"א 1239-19 שאול נ' חברת נידלי תקשורת בע"מ (2020) [להלן: "הלכת
- 8 נידלי"] עמד בית המשפט העליון על כך ש"בחירתו של המחוקק להעניק חסינות או הקלה
- 9 למי שפרסומו הוא בגדר חזרה על פרסום קודם משמיעה מאליה כי החוק נועד לחול גם
- 10 בעניינם של פרסומים שאינם "מקוריים".
- 11
- 12 10. כל זאת אחר שעוד טרם חקיקת החוק, ובהתייחס להסדר הקודם ביחס ל"הוצאת שם רע"
- 13 שעוגן בפקודת הנזיקין האזרחיים, 1944, כבר שרטט בית המשפט העליון כך: "במקרה דנן
- 14 היתה, למרשי מר שצ'ופק הגנה טובה של "אמת דיברתי", אילו הגבילו את הפרסום לכך,
- 15 שהמשטרה חושדת בעוזרי שרצח את הנער. אך טענת עוזרי הייתה שהם הוסיפו לכתבה דברים
- 16 שמהם משתמע כעובדה שעוזרי הוא הרוצח. טענה זו נתקבלה על ידי השופט המלומד, ולדעתי
- 17 בצדק" [ראו ע"א 36-62 עוזרי ואח' נ' גלעד ואח' פ"ד טז' 1553 (1962)], ואחר שעל יסוד פסק
- 18 דין זה הנחו בתי המשפט המחוזיים כך: "ביחס לפרסום חוזר של דברי לשון הרע שאינו
- 19 מאמת את הדברים ואינו מציג אותם בעמדת המפרסם, ומסתפק בציון העובדה שהדברים
- 20 נאמרו על ידי אדם אחר, יכול הדבר להעמיד הגנה של "אמת הפרסום", בתנאי שהמפרסם
- 21 הגביל את הפרסום לעצם העובדה שהדברים נאמרו על ידי אותו אדם בלי להוסיף עליהם"
- 22 [ראו ת"א (ב"ש) 7129-99 שמש נ' שמעון (2004)], וכן כך – "עיתים, יש בעצם החזרה על דברי
- 23 הדיבה כדי להחמיר את הפגיעה, למשל, מקום שהמפרסם מעניק את כובד משקלו לדברים
- 24 שהוא מביא. בעניין זה יש להבחין בין חזרה על שמועה לבין פרסום על דבר קיומו של חשד.
- 25 חזרה על שמועה גרידא יש בה לעתים כדי להוסיף לשמועה רובד של אמינות הנובע מסמכותו
- 26 של המפרסם" [ראו ת"א (ב"ש) 503-85, מדינה נ' יבין ואח', פס"מ תשמ"ו(ב) 427, (1986)].
- 27
- 28 11. על כן משמיע המלומד שנהר בספרו [דיני לשון הרע (מהדורה שנייה, 2024), להלן: "שנהר"]
- 29 את הדברים הבאים: "הכלל הוא שמפרסם החוזר על דברי זולתו לא יוכל בדרך כלל ליהנות
- 30 מהגנת אמת דיברתי באמצעות הטענה שהאדם שאותו ציטט אכן אמר את הדברים והוא ייהנה
- 31 מההגנה רק אם יוכיח כי תוכן הדברים הוא אמת", ולכלל זה חריג אחד בלבד והוא – "כאשר
- 32 אמירת הדברים המשמיצים היא עובדה חשובה בפני עצמה, והפרסום החוזר אינו מאמת את
- 33 הדברים ואינו מוסיף להם נופך של אמינות, אלא מציגם כטענה גרידא של אדם מסוים".

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

- 1 אף ביחס לשיקולי הפיצוי משמיע שנהר זאת, גם זאת – "נתבע בתביעת לשון הרע אינו יכול
2 להתגונן בטענה כי הפרסום המשמיע שפרסם היה רק חזרה על פרסום קודם, אולם העובדה
3 שהפרסום היה חזרה על דברי אחר עשויה להיות רלוונטית בשלב פסיקת הפיצויים. פרסום
4 החוזר על פרסום קודם כשאותו פרסום קודם גרם נזק ניכר, עשוי שלא לגרום נזק נוסף או
5 לגרום נזק נוסף שהוא "בטל בשישים" לעומת נזק שנגרם ממילא מן הפרסום המקורי. זאת
6 ועוד, פרסום שאינו אלא ציטוט של דברים שכבר נאמרו עשוי לפגוע פחות מפרסום שבו
7 המפרסם טוען את הטענות הפוגעות בשמו שלו, שכן עצם העובדה שמדובר "רק" בחזרה על
8 דברים, מבלי לאמץ אותם, יכולה להפחית מאמינותם. אולם לא תמיד זה המצב וייתכנו
9 מקרים בהם חזרה על פרסום קודם תגרום נזק רב פי כמה מהפרסום המקורי, בין משום
10 שתפוצת הפרסום החוזר תהיה רבה יותר, ובין משום שעצם החזרה תקנה לפרסום המקורי
11 מהימנות ומשקל שלא היו לו אלמלא החזרה", כאשר, "בפרשת חברת החשמל עמדה השופטת
12 בן-פורת על כך שבית המשפט "רשאי", אך אינו חייב, להתחשב בכך שהפרסום היה רק חזרה,
13 וכי בנסיבות מסוימות תחריף החזרה על הפרסום את הפגיעה. נראה כי במסגרת שיקול הדעת
14 המוקנה לבית המשפט בהפעלת סעיף 119(1) יתחשב בית המשפט בזהותו ובמהימנותו של
15 המקור שעל דבריו חזר הנתבע. ככל שמהימנות המקור גדולה יותר, כך בית המשפט יקל יותר
16 עם הנתבע. כמו כן יתחשב בית המשפט ביחס שבין הדברים המצוטטים לבין שאר הפרסום".
17
- 18 12. כשהפיץ את הסרטונים שם הנתבע עצמו כמי שיורה "חיצו גיבור שנונים, עם גחלי רתמים"
19 [ראו תהילים, ק"כ, ד', ומדרש הדברים שם לעניין לשון הרע], ברם אחר שנענה התובע לאתגר
20 שהציב לו הנתבע עצמו, כמצוטט בסעיף 7' ו-7ד' לעיל, והגיש כנגדו תביעה זו לה ייחל
21 הנתבע לכאורה בפרסומיו, התגונן הנתבע באמצעות תזה פרשנית שלפיה לא ביקש לגרות
22 בפרסומיו את עניין אמיתות פרסומיו של אבירהם כנגד התובע, אלא ביקש לעורר עניין
23 ציבורי אחר, וזאת מתוך שחס על ממונם של ישראל, והוא התנהלותו הבררנית הפסולה
24 לטעמו של התובע בהגשת תביעות כנגד משתפי פרסומיו של אבירהם לעניין זה בו בזמן
25 שהיה עליו להגיש תביעה רק כנגד אבירהם עצמו. לאמתלה זו אין כל אחיזה בלשון
26 הפרסומים שכן הללו עצמם אינם בוררים לעניין פרסום טענת הפדופיליה בין אבירהם לבין
27 מפרסמים אחרים, ואדרבא – כמצוטט לעיל מבוסס הפרסום השני הן על ההנחה שהתובע
28 תבע את אבירהם, והן על הטענה כי ראוי שהתובע יתבע גם את הנתבע ולא רק את אבירהם.
29
- 30 13. אם לא די בכך, הסתבך הנתבע לעניין זה בקורי הנטען במפורש בסעיף 8 לכתב ההגנה [ראו
31 עמ' 30-31 לפרוטוקול] ואף מבין התפרים הגסים של התזה הציצה על דוכן העדים השאלה
32 "הציבורית" האמתית לה ביקש הנתבע לתת במה, כאשר הלה פילל ומילל כך:

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

- 1 "עו"ד שרעף: אני מבקש את ההתייחסות שלך, אתה ממשיך ואומר "כל העמוד שלי מלא
2 בפרסומים כאלה" ופונה לגיא "למה לא תבעת אותם?" מה אתה רוצה
3 להראות, שאם הוא יתבע אותך אז הוא יוכיח שהוא לא פדופיל?
4 העד, מר דהן: לא, רציתי להראות שהוא לא באמת תובע ועובדה שאבירם לא נתבע עד
5 עכשיו וזה מה שהוא עשה, הוא עשה פה תרגיל מאוד מאוד יפה. כי הוא
6 תבע את כל מי ששיתף את ההקלטה, שיתף את הפרסומים, אבל את מי
7 שהוציא את דיבתו, את זה הוא לא תבע. אז את זה צריך לשאול אותו
8 מדוע כולם נתבעו ואותו אחד שהפיץ את השמועה לא נתבע? אז הוא לא
9 צירף אותו, או-קיי? הוא עשה תביעות לכולם מלבד אותו אחד שבאמת היה
10 פותר את כל העניין הזה ומסיר את השאלה הציבורית הזאת מהשולחן"
11 [עמ' 36-37 לפרוטוקול דיון ההוכחות – להלן: "הפרוטוקול", ההדגשה הוספה].
12
13 14. משעל פי גרסת הנתבע עצמו הוא לא נשען על השיחה הטלפונית בין אבירה לבין ב"כ
14 התובע שנכללה בפרסום הראשון על מנת לבסס טענה לפיה התובע הוא אכן פדופיל, אלא
15 השמיע אותה רק על מנת לבסס את המופרך כבר בסיפא לסעיף 12 לעיל, אין צורך להידרש
16 למשמעותה של שיחה זו שהנתבע נמנע מלהביא את אבירה לעדות גם לגביה.
17
18 15. אם כן, לא מיניה אפוא ולא מקצתיה – בניגוד לנטען בסעיף 17 לכתב ההגנה לא תעמוד
19 לימין הנתבע לא הגנת "אמת הפרסום", ואף לא טענת הגנת תום הלב בהתאם לסעיפים 15(4)
20 ו-15(6) לחוק. מבחן העיתונות האחראית [לפי דנ"א 2121-12 פלוני נ' דיין אורבך (2014)] –
21 מאן דכר שמיה?
22
23 16. משאין כאן "עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית" אלא עילה לעילא ולעילא, הרי שאף אם
24 עמד התובע בחקירתו הנגדית על כך שבין תכליות הגשת התביעה מצויה גם "יצירת אפקט
25 חצנן" כלפי מפרסמים נוספים שישקלו לפרסם עליו דברים דומים, לכך כיוון בית המשפט
26 העליון כאשר פסק כי "אם בידי תובע עילת תביעה מוצדקת, ונעשה בה שימוש ראוי, הרי
27 שאין לראותה כתביעת השתקה; גם אם תוצאה נלווית לה תהיה הרתעה מהפצת פרסומים
28 דומים, פסולים אף הם – מדובר בתוצאה חיובית ורצויה" [ראו דנ"א 1954-24 וקנין נ' קיבוץ
29 ניר דוד - אגודה שיתופית (2025), להלן – "הלכת וקנין", בעמ' 14 לפסק הדין]. איפכא
30 מסתברא – הליך זה הוא בבואת אותה תמורה שזיהה כבי' הנשיא י' עמית בפרשת וקנין כך:
31 "עד תמול-שלשום, הבעיה של תביעות השתקה אכן עמדה במוקד תשומת הלב בתחום תביעות
32 איסור לשון הרע. אלא שכיום, הבעיה שבמוקד תשומת הלב היא הפוכה – כיצד לתת מענה
33 לתיאוריות קונספירציה שמופצות ברשתות החברתיות ובמדיה התקשורתית המסורתית.
34 לעיתים, אין מדובר בשמועה שקרית בודדת בלבד, אלא בחלק ממארג רחב של קונספירציה

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

- 1 מורכבת ומסועפת. האם על מנת להתמודד עם תופעות מעין אלה, יצולחו למלאכה כלים של
- 2 חוק איסור לשון הרע? האם די בכלים אלה על מנת לתת מענה בדין ובצדק לתיאוריות קשר
- 3 כוזבות, ולהושיט יד לנפגעי הפרסום? האם די בסכומים שנפסקים ברגיל על ידי בתי המשפט,
- 4 כדי לבלום את התופעה?
- 5 תיאוריות קשר נפלות למרבה הצער על קרקע דשנה בשל גורמים שונים שאיני רואה להידרש
- 6 להם במקום זה. לדידי, פגיעתה של התופעה אינה פחותה מזו של תביעות השתקה, שמא אף
- 7 חמורה יותר. תיאוריות קשר שקריות פוגעות לא רק בנפגע הישיר, קרי, במי שיוחסו לו מעשים
- 8 כאלה ואחרים. המדובר בסכנה לדמוקרטיה בשל הפגיעה ביכולת של חלקים מהציבור להבחין
- 9 בין אמת לשקר. כאשר חלק מהציבור מאמין בקונספירציות שקריות, אזי תמונת המציאות של
- 10 הציבור אינה אותה תמונה, וחלקים בציבור אינם חיים על אותו מישור עובדתי אלא בעולם
- 11 מציאות אחר. כך לא ניתן לנהל הליך דמוקרטי אמיתי ומדובר בפגיעה בליבת הדמוקרטיה.
- 12 לטעמי, נכון לימים אלה, דומה כי זו הבעיה המרכזית בתחום איסור לשון הרע".
- 13
- 14 17. לעניין החשש מפני תביעה ברחיבה מצאתי את הסברו של התובע ביחס לאי הגשת תביעה
- 15 דומה כנגד אבירה שעה שמתנהלים נגד אבירה הליכים פליליים שכוללים בהתאם
- 16 לכתבי האישום שהוצגו גם טענות בדבר איום על התובע ועל בא כוחו בפגיעה שלא כדין
- 17 בשם הטוב, כהסבר משכנע דיו לבחירתו לתבוע עתה רק את התובע [ראו הלכת וקנין בעמ'
- 18 15 לפסק הדין], וכל זאת כאשר כמתואר לעיל אין המדובר בפעולת שיתוף או חיבוב [Like]
- 19 גרידא, וברקע הדברים מצויה הכתרת התובע את עצמו כ"עיתונאי", בלוגר ואושיית רשת",
- 20 הקולעת לאותן "הבחנות שניתן יהיה לראות כרלוונטיות" ו-"הן למשל כמות העוקבים
- 21 שנחשפו לשיתוף מסוים או היותו של המשתף דמות ציבורית" [ראו הלכת נידלי, עמ' 22].
- 22
- 23 18. כוונתו של התובע לפגוע בתובע באמצעות הפרסומים עולה מהמתואר בסעיפים 7-8 לעיל,
- 24 ונלמדת מלשונם של פרסומים מאוחרים שצורפו כנספחים לתיק המוצגים מטעם התובע,
- 25 מאמרת התובע בחקירתו הנגדית לפיה "בן האדם ירק הרבה רעל מהפה שלו, ברור שהוא
- 26 מקבל גם רעל", מכך שהתובע הכריז באותה נשימה כי "אני לא חושב שיש בטענות משהו"
- 27 ו"לא מתפקידי לברר את הטענה" ואחר ש"בדיקה זהירה של מידע בטרם יפורסם תעיד כי
- 28 המפרסם לא פעל בכוונה לפגוע, בעוד הימנעות מבדיקה שכזו, ובוודאי שפרסום האשמות
- 29 בידיעה שאינן נכונות עשויות ללמד כי המפרסם פעל בכוונה לפגוע" [ראו שנהר, עמ' 796],
- 30 ומכך שחרף העולה מעדותו כי הפיץ בתאונות שווא שמועות חסרות ביסוס שאף הוא אינו
- 31 מאמין בהן, לא חזר התובע בתשובה ולא התנצל אפילו על פתח פסק הדין ותחת זאת שב
- 32 בסיכומיו על דיבתו של התובע תוך שהוא אינו בוחל בדברי בלע המנסים לגלות פנים שלא
- 33 כהלכה באותן תשובות שהשיב התובע על דרך הציניות והייאוש לשאלות מופרכות שנשאל.
- 34

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 56860-12-23 פלג נ' דהן

תיק חיצוני:

19. ביחס לפיצוי – יישום מבחני העזר ששורטטו בפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א 2855-20 פלונית נ' פלוני (2022), מביא לתוצאה שלפיה "מדובר "באותה לשון הרע" באופן שאינו מצדיק פיצוי נפרד בגין כל פרסום", ברם עדיין יש "לשקול את מספר הפרסומים, לצורך הכרעה בשאלת גובה הפיצוי ההולם". על כן, במכלול המתואר לעיל, בשים לב לחומרה היתירה שבהאשמות הכלולות בפרסומים, וכלפי אדם מוכר כמו התובע, להיקף הבלתי מבוטל של העוקבים אחר הנתבע ברשתות החברתיות, כ-44,000 עוקבים רק ברשת TIKTOK [ראו עמ' 29 לפרוטוקול, שורות 22-25], להכרת הנתבע עצמו בכך שהוא "אושית רשת", למיצובו הציבורי כ"עיתונאי", למוטעם בסיפא לסעיף 11 לעיל, ולתכלית ההרתעתית של סעד הפיצוי ללא הוכחת נזק לפי החוק, סבורני כי מקרה זה הולם פסיקת הפיצוי המרבי בהתאם לסעיף 7א. (ב) לחוק.

הפועל היוצא:

20. הנתבע ישלם לתובע בתוך 30 ימים את הסך של 143,980 ₪, כשהוא נושא ריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד לתשלומו בפועל.

21. הנתבע יסיר בתוך 7 ימים מכל פרסום ברשת חברתית הנושא שמו את כל הפרסומים הנספחים לכתב התביעה. ביחס לסעד ההתנצלות "אין מקום להיזקק לסעד זה בחלוקף הזמן, ומקום בו פסק דין זה, על נימוקיו, יתפרסם בעצמו" [ראו דברי כב' הרשמת הבכירה נ' ניר בת"א 24673-01-23 שמש נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ (2025) והאסמכתאות שהביאה שם].

22. בשים לב להיקף ההליך, לתוצאה ולאסמכתאות התובע לעניין זה, ובמכלול השיקולים היפים לכך בהתאם לתקנות ישלם הנתבע לתובע בתוך 30 ימים גם שכ"ט עו"ד בסך כולל של 35,000 ₪ והחזר אגרת בית משפט בשיעור יחסי בסך של 3,500 ₪.

ניתן היום, י"ח תמוז תשפ"ה, 14 יולי 2025, בהעדר הצדדים.

יאיר חסדיאל, שופט